

Hoofdstuk 1

Nikki haastte zich naar boven, ze was al tien minuten te laat voor de volgende les. Ze had dan wel een briefje gekregen van mevrouw Spies, meneer Verbeek kon er een heel probleem van maken als je te laat zijn les binnenkwam. Ze zuchtte toen ze nadacht over het gesprek zojuist met haar mentor. Mevrouw Spies had wel gelijk, ze voelde zich al een tijdje niet zo lekker. Maar ze kon er zelf geen oorzaak voor bedenken. Ze had geen problemen thuis of op school. Soms was ze gewoon heel erg moe en dan wilde ze niets liever dan slapen en de wereld vergeten. Maar dat wilde iedereen toch weleens?

Eindelijk was ze op de derde verdieping aangekomen. Ze rende over de gang en botste tegen iemand op.

‘Sorry’, mompelde ze.

‘Geeft niet, jij mag altijd in m’n armen komen rennen!’

Toen pas zag ze tegen wie ze was aangelopen. Het was Tim. Ze verontschuldigde zich nog een keer.

‘Ik zei toch dat het niet gaf?’ Tim legde een arm om haar schouder.

Ze kreeg een kleur van dat gebaar en keek snel of niemand het zag. Ze moest hier echt aan wennen.

‘Waarom heb je zo’n haast?’ Tim grijnsde naar haar en ze kreeg het zo mogelijk nog warmer.

‘Ik ben te laat voor de les.’ Ze hijgde nog steeds een beetje.

Tim knikte. ‘Dat is een ernstige zaak. Maar ... je bent nu toch al te laat, dus die tien seconden maken nu ook niet meer uit, je kunt beter je adem sparen en gewoon gaan lopen!’

Natuurlijk had hij gelijk, maar dat wilde ze niet meteen toegeven. ‘Het komt over alsof ik mijn uiterste best heb gedaan om op tijd te zijn als ik hijg’, vond Nikki. In haar oren klonk het heel logisch.

‘Hm, na tien minuten vraag ik me af je de docent nog overtuigd krijgt. Wie heb je?’

‘Verbeek.’

‘Dan is het hopeloos’, reageerde Tim. ‘Veel plezier met nakomen vanmiddag!’

‘Dat zullen we nog weleens zien’, zei Nikki. Ze probeerde raadselachtig te klinken. ‘Ik heb een geheim wapen.’

‘Die mooie groene ogen van je zeker’, lachte Tim. ‘Geloof me, bij mij zou het werken, maar bij Verbeek zeker weten niet. Die is daar totaal ongevoelig voor.’

Nikki merkte dat de warmte, die weer was afgezwakt, terugkeerde. Waarschijnlijk bloosde ze gigantisch.

‘Staat je leuk, dat kleurtje. Moet je vaker doen.’

Ze zuchtte diep. Waarom verloor ze de totale controle als Tim voor haar stond en dat soort dingen tegen haar zei? Dat moest nu toch onderhand wel over zijn?

‘Sorry, ik zal ophouden’, zei hij toen oprecht. ‘Ga maar gauw, anders moet je tot vijf uur nakomen, dat zou ik zielig vinden! Vanavond wordt een spannende avond voor je, toch?’

Hij hield zijn hoofd scheef en zag er onweerstaanbaar uit.

Ze besloot om niet op zijn laatste opmerking in te gaan, ze

kon niets leuks verzinnen om te zeggen en Tim had ook nog eens gelijk, ze moest echt naar de les. Ze voelde dat hij haar nastarde, maar besloot niet om te kijken. Ze zou hem snel genoeg weer zien.

Meneer Verbeek deed gelukkig niet moeilijk. Ze bedacht meteen dat ze Tim kon vertellen dat hij geen gelijk had gekregen. Fantastisch dat hij het een keer mis had.

‘Volgens mij ben jij Tim tegengekomen’, fluisterde Lynn toen meneer Verbeek een filmpje had aangezet over de werking van het hart.

Nikki glimlachte. ‘Ja, zoiets. Ik liep hem tegen het lijf. Letterlijk.’ Ze merkte dat Lynn meer wilde weten. ‘Straks vertel ik je alles!’ fluisterde ze.

Nikki probeerde zich te concentreren op het filmpje. Dat lukte maar half, ze dacht iedere keer aan Tim en vanavond. En aan haar belofte aan Lynn, om straks op de fiets alles te vertellen. Lynn zou zich vast afvragen waarom ze het haar niet had verteld.

‘Dus je kwam Tim tegen?’

Ze waren nog maar net bij school weggefietst toen Lynn er weer over begon. Ze was wel heel nieuwsgierig.

‘Even wachten’, zei Nikki. Nina en Ruth, twee meiden die ook in havo 4 zaten, fietsten voor hen en Nikki wilde liever niet dat die twee iets van haar verhaal zouden meekrijgen. Ze waren best aardig, maar ze vertelden altijd alles door.

‘Is het zo spannend?’ vroeg Lynn.

Nikki knikte. ‘Heel spannend!’ zei ze ernstig.

Ze was erg benieuwd wat Lynn van haar verhaal zou vinden. Ze had het best gisteren al kunnen vertellen, Lynn was tenslotte haar beste vriendin. Maar nu moest ze nog vijf hele minuten wachten, tot aan de stoplichten waar ze een andere kant op moesten dan Nina en Ruth.

‘Ga je vanavond nog wat leuks doen?’ vroeg Lynn toen.

Maar ook daar kon ze eigenlijk geen antwoord op geven.

‘Jawel’, zei ze. ‘Maar nu hebben we genoeg over mij gepraat, hoe gaat het met jou?’

Lynn begreep de hint en begon te vertellen over Simon, de jongen die ze in de zomervakantie had ontmoet en met wie ze veel aan het appen was. Ze was ook al twee keer met hem uit geweest. Nina en Ruth wisten toch niet wie hij was en zouden er daarom weinig over kunnen vertellen.

‘Maar hij heeft nu al drie dagen niet geappt’, zei Lynn met een sip gezicht.

‘Heb jij hem wel geappt?’

‘Niet echt iets waar hij wat op terug zou moeten sturen’, antwoordde ze. ‘Geen vragen of zo. Maar goed, je kunt toch ook wel voor de gezelligheid appen?’

‘Ja. Maar jongens doen dat veel minder dan meisjes’, zei Nikki.

‘Toch deed hij het een paar weken geleden wel. Dan vroeg hij gewoon hoe het met me ging. Misschien moet ik het gewoon vragen als ik nog een keer met hem afspreek.’

Nikki knikte. ‘Dat is wel een slim idee. Maurits vroeg van-

daag trouwens welke workshop jij volgende week gaat doen met de cultuurdag.'

'Heb je het hem verteld?'

Nikki schudde haar hoofd. 'Hij dacht dat jij en ik wel dezelfde workshop gekozen zouden hebben, aangezien we volgens hem onafscheidelijk zijn. Ik heb hem alleen verteld dat dat niet zo is. Toen vroeg hij er verder ook niet naar. Ik denk dat we er niet zo veel achter moeten zoeken.'

Lynn knikte. 'Dat denk ik ook. Maurits doet tegen iedereen aardig en wil altijd alles van iedereen weten.'

'Precies.'

Ze praatten nog wat door over Maurits en de cultuurdag en kwamen uiteindelijk bij de verkeerslichten. Ze moesten nog een poos wachten, omdat die ellendige dingen na kwart over drie altijd langer op rood stonden volgens Lynn. Maar uiteindelijk was het zover, ze zeiden Nina en Ruth gedag en fietsten de andere kant op.

'En nu moet je me alles over Tim vertellen!' zei Lynn op gebiedende toon.

Nikki aarzelde. 'Ik weet niet waar ik moet beginnen', zei ze uiteindelijk.

'Wow, je was zeker zo uitgepraat met mevrouw Spies?' merkte Lynn op. 'Of is er nog iets anders dat je me vergeten bent te vertellen?'

'Nou, niet echt vergeten. Ik wilde het je wel vertellen, maar ik wist niet goed hoe', zei Nikki eerlijk. 'En nu nog steeds niet.'

'Je hebt toch geen verkering?' grapte Lynn.

Nikki beet op haar onderlip. Zie je, ze had het eerder moeten zeggen! Ze lachte zenuwachtig.

‘O dus wel! Jij ... jij ...!’ Lynn was sprakeloos. Dat begreep Nikki wel. Ze was zelf ook heel verbaasd geweest toen Tim haar verkering vroeg. Natuurlijk, ze was al weken, zo niet maanden, verliefd op hem, maar hij had nooit echt laten merken dat hij meer om haar gaf dan om enig ander meisje. En eergisteren vroeg hij het ineens.

‘Sinds wanneer?’

‘Eergisteren.’ Nikki hoopte dat Lynn het haar niet kwalijk nam dat ze haar zelfs niet geappt had hierover.

‘Waarom heb je dat niet eerder verteld?’ vroeg Lynn. Maar voordat Nikki antwoord kon geven zei ze: ‘Ach, wat maakt het ook uit. Je hebt verkering! Wauw! Gefeliciteerd!’

‘Dank je’, zei Nikki verlegen. ‘Ik zal je alles vertellen en ook proberen uit te leggen waarom ik het niet eerder aan je verteld heb.’

‘Ik ben zo benieuwd!’

En toen vertelde Nikki over afgelopen woensdagavond, toen Tim voor de deur stond. ‘Ik dacht dat hij voor Sven kwam, dat leek me logisch. Maar toen zei hij dat hij mij wilde spreken. Hij stelde voor om een eindje te gaan lopen. Ik was natuurlijk heel verbaasd, maar ik heb toch mijn schoenen en jas aangetrokken. Vervolgens zijn we naar het park gelopen. Hij vertelde dat hij me al een tijdje leuk vond en dacht dat ik hem ook wel leuk vond. Hij wist het niet zeker, dus vroeg hij mij of het zo was. Ik natuurlijk, met trillende knietjes ...’

‘Knikkende knietjes toch?’ viel Lynn haar in de rede.

‘Trillend, knikkend, *whatever*, zeggen dat ik hem inderdaad wel leuk vond. Ik was even bang dat het een stomme grap was van hem in samenwerking met Sven, maar natuurlijk doet mijn lieve broer zulke dingen niet. En toen, zonder verdere aankondiging, vroeg hij verkering’, besloot ze haar verhaal.

‘Hoe vroeg hij het? Wat zei hij?’

Lynn wilde altijd alle details weten. Nikki nam het haar niet kwalijk. Als Lynn met Simon verkering kreeg, zou zij precies hetzelfde doen.

Nikki dacht even na. ‘Hij zei eerst iets van “mooi” en toen vroeg hij of ik verkering met hem zou willen.’

‘En wat zei jij toen?’

‘Nou, wat denk je?! Zo moeilijk is dat toch niet om te verzin-
nen?’

Lynn glimlachte. ‘Echt heel erg leuk voor je Nikki! En ook voor Tim natuurlijk, ik bedoel, hij heeft jou als vriendin, dat is fantastisch!’

‘Ja?’ vroeg Nikki. Ze voelde zich nog best wel onzeker over haar verkering. Ze wist niet goed wat ze wel en niet met Tim kon bespreken en ze vond zichzelf ook niet heel bijzonder. En dat terwijl Tim echt geweldig was.

‘Natuurlijk! Wij zijn al zes jaar vriendinnen, dat komt echt niet alleen omdat ik zo fantastisch ben!’ grinnikte Lynn.

Toen moest Nikki ook wel lachen. Maar toch, ze had er weken van gedroomd hoe het zou zijn om verkering met Tim te hebben, maar de werkelijkheid was toch wel anders. Het was fantastisch, maar ook eng.

‘Hé, je laat me toch niet in de steek nu je Tim hebt?’ Lynn keek haar lachend aan, maar Nikki beseftte dat deze vraag een serieuze ondertoon had. Ze had vaak genoeg gehoord van meisjes die verkering hadden en opeens hun vriendinnen lieten vallen. Maar dat zou bij haar niet gebeuren!

‘Natuurlijk niet’, zei Nikki. ‘Pas als jij verkering met Simon hebt!’ voegde ze er lachend aan toe.

Lynn lachte ook. ‘En hoe ging het toen je hem tegenkwam in de gang? Want je botste tegen hem op, toch?’

Nikki dacht terug aan het moment. ‘Hij zei: “Jij mag altijd in m’n armen rennen!” en dat ik mooie groene ogen had.’

‘Aah, wat schattig!’ merkte Lynn op. ‘Weten je ouders het ook?’

‘Nee’, zei Nikki. ‘Nog niet. Ik vertel het ze straks, als we aan het eten zijn. En vanavond komt hij, dat weten ze wel. Maar ze denken dat hij voor Sven komt.’

‘Weet Sven het al wel?’

Nikki knikte. ‘Ja, Tim heeft het hem verteld. En ik denk dat hij woensdagavond al wel een vermoeden had. Sven en ik denken dat m’n ouders het niet zullen geloven dat ik verkering heb met Tim en dat het een grapje is van ons drieën.’

‘Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Hoe gaan jullie dat oplossen?’

‘O, dat komt vast wel goed. En anders niet, dan blijven ze tot onze trouwdag denken dat het een grapje is.’

‘Trouwdag? Jij gaat wel heel snel, Nikki Bakker!’

‘Nee nee, mevrouw Derks’, zei Nikki hooghartig. ‘Maar jij mag Nikki zeggen.’

‘Goed, Nikki Derks, vind je dat niet heel snel gaan?’

‘Jawel’, zei Nikki. Dat meende ze. Ze kon zich er, als ze eerlijk was, nog niets bij voorstellen dat ze op een dag getrouwd zou zijn met Tim. Gelukkig zou dat nog een hele poos duren!

Ze fietsten gezellig pratend verder. Nikki had natuurlijk nog veel meer te vertellen over Tim en Lynn luisterde geduldig.

‘Even iets anders’, zei Lynn ten slotte. ‘Tenminste, als jij nog ergens anders aan kunt denken dan aan je liefje.’

Nikki rolde met haar ogen. ‘Natuurlijk kan ik dat.’

‘Wat wilde Spies eigenlijk met je bespreken?’

‘O, ik was het al bijna vergeten’, zei Nikki.

‘Zie je, je denkt alleen nog maar aan Tim!’

Nikki schudde even haar hoofd. ‘Ze vond dat ik er moe uitzag en ze vroeg of het wel goed met me ging. Dus ik heb haar ervan verzekerd dat dat wel het geval is!’

Lynn keek haar aarzelend aan.

‘O, dus jij vindt ook dat ik er moe uitzie?’

Lynn knikte. ‘Wel een beetje. Niet dat ik me direct zorgen over je maak, hoor. Ik weet dat je goed voor jezelf zorgt!’

‘Gelukkig. Mevrouw Spies dacht dus dat ik problemen had die psychisch van aard waren en ze vroeg zich af of het een idee was als ik een keer met een psycholoog ging praten.’

Lynn keek haar met grote ogen aan. ‘Serieus?’

‘Ja, ik vond het ook raar’, zei Nikki. ‘Maar ik heb voorzichtig gezegd dat het misschien kwam doordat ik ’s avonds laat naar bed ga en voortaan iets eerder moet gaan. Dus vanavond moeten we maar niet te lang blijven appen!’

‘Dat klinkt verstandig, Nikki. Komt dit werkelijk uit jouw mond?’

Nikki grijnsde. ‘Soms zeg ik verstandige dingen.’ Ze zweeg even en voegde er toen aan toe: ‘Helaas gaat het bij de uitvoering weleens mis.’